

14. söndag efter Pingsten (Mt 5:43-48)

Jesus sade:

Ni har hört att det blev sagt: Du skall älska din nästa och hata din fiende. Men jag säger er: älska era fiender och be för dem som förföljer er; då blir ni er himmelske faders söner. Ty han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga. Om ni älskar dem som älskar er, skall ni då ha lön för det? Gör inte tullindrivarna likadant? Och om ni hälsar vänligt på era bröder och bara på dem, gör ni då något märkvärdigt? Gör inte hedningarna likadant? Var fullkomliga, så som er fader i himlen är fullkomlig.

För någon månad sedan deltog jag i en sjöräddningskurs i Meriturva i Lojo. Vi fick råd hur att agera om man hamnar i vatten. Det lönar sig inte att flyta ensam i sin flytväst. Det är mycket klokare att söka sig till andra i samma situation och forma en ”huddle”. Huddle är egentligen en stor kram där man är tätt in till varandra.

Huddle har åtminstone tre fördelar: det är lättare att upptäcka en stor grupp från luften, människorna har sällskap i en svår situation och kroppstemperaturen hålls bättre när man är nära varandra.

Vi fick även öva tekniken. Som en av kursdeltagarna blev jag del av ”storkram” som hölls ihop i någon minut. Efter det kommenderades vi att simma ifrån varandra och genast slog kölden i.

Man räknar inte sina vänner eller fienden, när man formar en huddle. Vem som helst duger som granne. Den gemensamma ångesten förenar människor till att hjälpa varandra.

Medmänniskan, min nästa, är ett bra tema för sjösöndagen – dagen som påminner oss om sjöfarare och sjömanskyrkan. Frågan om att älska och tjäna min nästa har följt som röd tråd för det finländska sjömanskyrkoarbetet allt sedan den första sjömansprästen Elis Bergroth anlände till London den 7:e juli år 1882.

Det var just sjöfararna, som var Bergroths arbetsfält. Dessa män som skaffade sitt knappa levebröd till sjöss och samtidigt fick kämpa med alla slags problem. Arbetet var farligt och de vistades långt ifrån sina hem. Bergroth satte sig i arbetet för att förbättra deras levnadsförhållanden och besökte fartygen och kallade männen till gudstjänsten.

Tydligt var arbetet tidskrävande och tungt men samtidigt belönande. I ett brev till sin mor berättar Bergroth följande: ”Det är roligt at predika för dem, ty då om någonsin, får Guds ord plats i hjärtan, när allt är lämnat i hemlandet och man färdas mot okända öden. - - - Och när någon, som bär stämpeln på last och brott på sin panna, yttrar tårögd ’bedjen även för mig, så att jag må bliva en ny människa’ då är det feststunder i en prästs liv.”

Världen har förändrats från de tider då Elis Bergroth för 129 år sedan kon till London. Sjöfarten har effektiverats och sjömännen tillbringar endast några timmar i våra hamnar med lossning och lastning. Med sina effektiveringskrav är arbetet slitande, besättningarna små och ansvaret enormt. Med varierande arbetsförhållanden och sjöröveri är internationell sjöfart även farligt.

Frågan om medmänniskan är lika aktuell i dag som den var under Bergroths tid. Sjömanskyrkan och hela kristenheten och den enskilda människan måste hela tiden fråga sig vem är de medmänniskor som vi betjänar i dag.

I sjömanskyrkan är varje människa som kommer in en medmänniska, även i London. Ibland är orsaken till att man öppnar dörren hos oss den, att någon annanstans har dörren stängts. Det är ändå inte bara för att parförhållandet krashar, resplanen ändras eller att det finns svårigheter i au-pair familjen att man söker sig till sjömanskyrkan. De flesta kommer "bara" för att träffa bekanta, dricka en kopp jubileumsmocka, bada bastu eller läsa tidningar. Detta är faktiskt de andra människorna som är vår kyrkas "reklamvara". Det finns inte en så framgångsrik eller välbärgad människa som inte skulle behöva andra människor omkring sig.

Vår nästa är inte bara den som behöver vår hjälp. En medmänniska är inte heller den som får ny kraft av att tala sitt modersmål och träffa andra. Vår nästa är också hon som är en människa i vår livskrets. En som vi har fått till välsignelse, hjälp eller börda i vårt liv. Vår nästa är barn, make/maka, syskon eller förälder. Arbetskamrat, barnets lärare, pojkvän till tonårsdotter eller väninna till maken – de är alla våra medmänniskor.

Svårigheten med medmänskligheten är ofta just i det att vår nästa är så nära och riktigt konkret. Då börjar man känna den andra under den vänliga ytan. Då kan man inte mera prata bort motstridigheter. Det är ofta lättare att "krama världen" eller älska en avlägsen medmänniska än att älska en som är riktigt nära.

Även jag själv är en medmänniska. Även den som i sitt arbete hjälper andra behöver själv hjälp ibland. Världen kan inte delas i barmhärtiga samariter och i dem som behöver deras hjälp. Vi är alla både mottagare och givar av hjälp. Lärdomen av "huddle" kunde vara att vi kan alla råka ut för svåra situationer. Då kan hjälp och närhet av vem som helst i närheten vara oersättlig.

Så hände också för Elis Bergroth. Vid slutet av 1800-talet fick han p.g.a en svår ögonsjukdom stanna hemma i några veckor. Han fick under sin sjukdomstid uppleva hur otroligt det var att få vara sjömännens medmänniska. Den vid vars sjukbädd andra samlades. Bergroth skrev: "Under tiden hade jag ändå den glädjen, att sjömännen hälsade mig i mitt hem. Ofta var här folk från morgon till kväll, andra gick, andra kom. Det var mycket glädjande att se att sjömännen icke hade glömt sin präst, fastän prästen inte kunde komma till dem."

Alldeles i onödan är vi rädda för att hamna i tacksamhetsskuld om vi anlitar varandra. Den som delar med sig av kärleken, delar inte sitt eget utan Guds eget. Allt gott som vi har – kärleken, visheten, energin, kraften, kunskapen och kunnandet – är till slut gåvor av Gud. Gåvor som är till för att delas med. När vi sträcker ut en hjälpande hand åt varandra är det Guds hand den hjälpbehövande griper i.